

POSTANOWIENIE Z DNIA 2 KWIETNIA 2007 R.
SNO 15/07

Przewodniczący: sędzia SN Henryk Gradzik (sprawozdawca).
Sędziowie SN: Elżbieta Skowrońska-Bocian, Zbigniew Strus.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny na rozprawie z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Okręgowego oraz protokolanta w sprawie asesora sądowego – obwinionej o przewinienie służbowe z art. 107 § 1 u.s.p., polegające na popełnieniu czynu wyczerpującego znamiona występku określonego w art. 270 § 1 k.k., po zapoznaniu się z odwołaniem obwinionej od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 19 października 2006 r., sygn. akt (...)

postanowił na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. zawiesić postępowanie dyscyplinarne do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego prowadzonego aktualnie przez Prokuratora Rejonowego w sprawie o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k., sygn. Ds. (...).

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uznał obwinioną – asesora sądowego za winną tego, że w nieustalonym bliżej czasie pomiędzy dniem 28 czerwca a 5 sierpnia 2005 r. dokonała zmian w zapisach zawartych w wyrokach zapadłych w sprawach o sygn. akt V K 256/05, V K 260/05 i V K 258/05, a pomiędzy 30 czerwca i 5 sierpnia 2005 r. odnośnie spraw V K 272/05, V K 276/05, V K 280/05, V K 284/05, V K 288/05, V K 292/05, V K 300/05, V K 302/05 i V K 304/05 Sądu Rejonowego, a to w ten sposób, że wskazaną pierwotnie podstawę prawną zasądzonych świadczeń pieniężnych jako „art. 49a § 1 k.k.” zamieniła na „art. 49 § 2 k.k.” i po podpisaniu tych dokumentów umieściła je w aktach sprawy, usuwając zalegające tam oryginały orzeczeń uprzednio ogłoszonych i podpisanych – tj. przewinienia służbowego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych i za popełnienie go, na mocy tego przepisu oraz art. 109 § 1 pkt 2 ustawy – Prawo o u.s.p. wymierzył jej karę dyscyplinarną nagany.

Obwiniona złożyła apelację od powyższego wyroku. Skarżąc wyrok w całości, podniosła zarzut następującej treści: „obraży art. 4, 5, 170, 368, 424 i 405 k.p.k., co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, przez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść obwinionej; rozstrzygnięcie nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść obwinionej, oparcie ustaleń na okolicznościach, które pomija się w ocenie dowodów, nie orzeczenie w

przedmiocie dwóch dopuszczonych dowodów, a to wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka informatyka sądowego (wniosek dopuszczony, dowód nie przeprowadzony bez oddalenia wniosku dowodowego) i dopuszczonego z urzędu wykazu wokand sędziego Sądu Rejonowego X. Y., którego dowodu też nie przeprowadzono oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a nadto obrazę art. 424 k.p.k., polegającą na błędnym sporządzeniu uzasadnienia wyroku przez błąd w logicznym rozumowaniu, sprzeczności pomiędzy dowodami przeprowadzonymi przez sąd, a dokonywanymi ustaleniami i naruszenie zasad prowadzenia postępowania sądowego.”

Podnosząc tak sformułowany zarzut, obwiniona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zauważyć należy, że w następstwie skazania obwinionej za przewinienie służbowe odpowiadające znamionom przestępstwa określonego w art. 270 § 1 k.k., Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uchwałą z dnia 19 października 2006 r., na mocy art. 119 u.s.p. zezwolił na pociągnięcie asesora sądowego do odpowiedzialności karnej za ten czyn. Z akt sprawy wynika z kolei, że Prokurator Rejonowy wszczął pod sygn. Ds. (...) śledztwo w sprawie dokonania, w czasie pomiędzy dniem 28 czerwca a 5 sierpnia 2005 r. w A., przerobienia podstaw prawnych wskazanych pierwotnie w 11 wyrokach wydanych przez Sąd Rejonowy, tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

W piśmie z dnia 11 grudnia 2006 r. Prokurator stwierdził, iż podstawowe dla śledztwa dowody stanowią jednocześnie materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko obwinionej asesor i w związku z tym zwrócił się do Prezesa Sądu Apelacyjnego o jego udostępnienie. Już w toku śledztwa powołano dowód z opinii biegłego informatyka w celu zbadania zawartości dwóch komputerowych dysków twardych i trzech dyskietek zdeponowanych do sprawy dyscyplinarnej asesora sądowego. Biegłemu zadano pytanie, czy zapisy poczynione na dyskach zabezpieczonych komputerów, odnośnie przedmiotowych wyroków, ulegały modyfikacji od momentu zapisu, a jeśli tak, to w jakiej dacie były czynione te modyfikacje oraz jaka była pierwotna treść zapisu. W uzasadnieniu postanowienia stwierdzono, że istnieje uzasadnione podejrzenie dokonania zmian w pierwotnych zapisach wyroków z wykorzystaniem dwóch komputerów i trzech dyskietek, które zabezpieczono dla potrzeb postępowania dyscyplinarnego.

W tym miejscu trzeba przypomnieć, że obwiniona nie przyznała się do dokonania zmian w wyrokach wydanych w dniach 28 i 30 czerwca 2005 r. Utrzymywała, że odmienna ich treść odnotowana w repertorium i widoczna w niektórych odpisach, jest rezultatem umyślnego działania osób trzecich, zmierzających do sprowokowania postępowania dyskwalifikującego ją jako asesora sądowego pretendującego do nominacji sędziowskiej. Dla wsparcia tych wyjaśnień obwiniona

wskazała na bezsporny fakt usunięcia z pamięci komputerów oryginalnych zapisów treści przedmiotowych wyroków, wydrukowanych bezpośrednio przed ich podpisaniem. Co prawda, w postępowaniu dyscyplinarnym dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu informatyki dla wyjaśnienia tych okoliczności, ale nie uzyskano oczekiwanego rezultatu. Biegły stwierdził, że nie jest w stanie odtworzyć z dysku, co było tam zapisane przed skasowaniem danych. Dodał jednak, że byłoby to możliwe w warunkach laboratoryjnych, pod warunkiem, że na dysku nie zapisano wcześniej zbyt wielu dokumentów (k. 1094).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Dyscyplinarny pierwszej instancji przypisał obwinionej sfalszowanie treści wyroków na podstawie dowodów osobowych, przy czym, jak stwierdził, dowodzenie tego faktu przebiegało w drodze rozumowania opartego na ustaleniu faktów pośrednich, z których fakt główny niezbitcie wynikał. Mimo, iż Sąd ten nie przywiązywał wagi do zapisów komputerowych na dyskach i dyskiecie (s. 13 uzasadnienia), to nie może ulegać wątpliwości, że odtworzenie pierwotnych plików komputerowych, zawierających treść wyroków, które obwiniona podpisała przed ich ogłoszeniem, dostarczyłoby dowodu rozwiewającego jakiegokolwiek wątpliwości co do okoliczności spornych w sprawie. Przytoczona wypowiedź biegłego informatyka wskazuje na możliwość uzyskania takiego dowodu po badaniach dysków w warunkach laboratoryjnych, a toczące się śledztwo w Prokuraturze Rejonowej stwarza sposobność ku temu, skoro dopuszczono w nim dowód z opinii biegłego informatyka w celu odtworzenia pierwotnej treści zapisów.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny uznał za celowe zawieszenie niniejszego postępowania dyscyplinarnego do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia w przedmiocie postępowania karnego toczącego się aktualnie w Prokuraturze Rejonowej. Jego przedmiot jest tożsamy z przedmiotem postępowania dyscyplinarnego, zwłaszcza w zakresie ustalenia, czy treść wyroków znajdujących się w aktach 12 spraw objętych zarzutem przewinienia dyscyplinarnego i treść plików komputerowych, utworzonych w dniach 28 i 30 czerwca 2005 r., z których wyroki te zostały wydrukowane i podpisane, są ze sobą zgodne. Już z dotychczas podjętych w śledztwie czynności widać, że rysuje się możliwość uzyskania w jego toku najbardziej miarodajnych dowodów, rozstrzygających w przedmiocie odpowiedzialności oskarżonej zarówno w postępowaniu karnym, jak i dyscyplinarnym. Względem na ekonomię procesową przemawia za tym, by postępowanie dyscyplinarne w jego stadium odwoławczym, podjąć po prawomocnym zakończeniu postępowania karnego (zob. uchwała SN z dnia 28 września 2006 r., I KZP 8/06, OSNKW 2006/10/87).